

Bezopen schermpje

Als je schrijver of (zoals ik) dichter bent, wordt er ook *over* je geschreven. De krant moet vol, en al die literatuurkaternen en boekenbijlages vergen inmiddels veel meer papier dan de literatuur zelf. Omdat er over poëzie inhoudelijk weinig spectaculairs te berichten valt, gaan aan mij gewijde artikelen meestal meer over mijn kleurrijke levenswandel dan over mijn werk. Dat is niet zoals het hoort, maar alles went.

Door **Jean-Pierre Rawie**

In bijna elk van die stukjes duikt vroeg of laat de observatie op, dat ik 'eigenlijk in de vorige eeuw' thuishoor (dat zal over een jaar of drie voor verwarring gaan zorgen, hoop ik). Een beetje maak ik het daar wel naar natuurlijk: ik heb de 45 gehaald zonder rijbewijs, zwemdiploma, tekstverwerker en tot voor kort zelfs zonder telefoon, terwijl mijn vliegreu letterlijk op de vingers van één hand te tellen zijn.

Nu is enige wereldvreemdheid voor een dichter niet ongebruikelijk, en misschien wel charmant, maar mijn volstrekke onkunde op computergebied begint kleine problemen op te leveren. Niet voor de poëzie: dat blijft

toch een aangelegenheid van hart en hoofd, en de uitgever zou een echt manuscript vermoedelijk zelfs graag ontvangen, als appeltje voor de dorst (de aanhef 'Waarde tekstverwerker' boven mijn brieven aan hem, wordt door mijn uitgever alleszins gewaardeerd).

Het zijn de meer prozaïsche dingen waar ik last mee krijg, zoals het lenen van boeken uit de Universiteitsbibliotheek. Toen ik laatst blozend aan de directeur daarvan bekende, dat hij mij nog maar zelden in zijn heilige hallen zag, omdat ik geen weg wist met de aanvraagcomputertjes, zei hij zulks wel vaker te horen 'van oudere geleerden'.

Een andere bron van narigheid is het schrijven voor kranten en tijdschriften. Een uitgesproken man van de *deadline* stuur ik mijn bijdragen steevast op het allerlaatste moment, zodat er van drukproeven en correcties geen sprake kan zijn. De meeste medewerkers doen dat per 'floppie' (zo heet dat geloof ik), en het schijnt dat er dan niks meer mis kan gaan; regelmatig zie ik net zoveel fouten in de courant als vroeger - dat geeft te denken. Mijn stukjes moeten echter altijd nog even worden uitgetikt (ingetikt?), en dat leidt onveranderlijk tot rampza-

ligheden. Als ik 'ten onrechte' schrijf staat er 'ten minste', 'chic' wordt 'chique', 'symbolisten' wordt 'symbolen', zinnen vallen weg en worden raar weer aan elkaar geplakt, en dan spreek ik nog niet eens van de dolle metamorfosen die moeilijke woorden en buitenlandse citaten ondergaan, maar *optimum est pati quod emendare non possis*, nietwaar?

Aangezien mijn middelen ontoereikend zijn om een secretaris in dienst te nemen, ziet het ernaar uit dat ik ooit, wil ik me dergelijke ergerissen besparen, achter zo'n

bezopen schermpje zal moeten gaan zitten. (Zijn er al computers die, als je 'sonnet' invoert, en bijvoorbeeld 'treurwilg', het gedicht verder afmaken? Ik heb begrepen dat ze al wel uit zichzelf een sexlijn kunnen bellen, dus waarom niet?)

Ik kan natuurlijk ook gewoon bij mijn leest blijven, en ophouden met dat geschrijf in de krant.

Jean-Pierre Rawie is dichter en woonachtig in Groningen. Voor de volgende aflevering heeft hij Driek van Wissen, columnist uit Groningen, bereid gevonden zich aan te loggen. *09A 0-2-97*